

Jul på Lillsjötorp

av

Yvonne Wearn

JUL PÅ LILLSJÖTORP

Yvonne Wærn

Självmod i Lillsjön? Ett sjöodjur? Inte skulle det hindra oss att åka till Lillsjötorp för att fira jul! Vi var moderna människor, farfar och jag, vi trodde inte vare sig på spöken eller sjöodjur. Inte innan vi åkte i alla fall.

Sonen skulle komma ut till landet, barnbarnen också förstås. Vi skulle vara glada och sjunga, så där som det ska vara en julafton. Visst var det jobbigt att ta med sig både mat och julklappar dit ut på landet. I kanten av Tivedsskogen fanns det inga grannar att be om hjälp, bara Lillsjön med odjuret som vi skrattade åt på somrarna. Nu var det vinter. Bara vi inte fastnade med bilen på skogsvägen.

Det hade inte kommit mycket snö, så det var lätt att komma upp till timmerhuset. Vi alla älskar huset, och det har säkert varit älskat ända sedan första gången timmerstockarna lades på varandra i slutet av 1600-talet.

Varje gång jag kommer till Lillsjötorp tänker jag på Charlotta. Huset med ägorna omkring var hennes på 1700-talet. Ensam bodde hon där tills hon gifte sig med Harald. Det var år 1771. En snabb huvudräkning sade mig att det nu var tvåhundrafyrtioåtta år sedan. Charlotta hade varit så lycklig. Femtio år hade hon hunnit fylla innan hon fick en man. När han dog i augusti efter bara åtta års äktenskap, blev Charlotta inte bara tillfälligt nere. Hela hennes liv ramlade ihop, hon såg ingen mening med det mer. Nästan ett år sörjde hon innan hon vaknade till och bestämde sig.

En båt fanns på Lillsjön, med den kunde hon ro ut och sedan skulle hon bara kliva ur båten. Hur lätt som helst att sjunka ner i botten på sjön. Och det gjorde hon. Det hade jag läst om i en bok. Var det hon som sedan blivit Lillsjöodjuret? Det som vi såg varje sommar?

Nu skulle jag inte tänka på sorgliga händelser för länge sedan. Vi skulle fira jul! Julklapparna delade vi ut innan vi åt. Annars blev barnbarnen så otåliga, sa vi. Men de hade blivit stora och hade nog kunnat vänta. Det var vi vuxna som ville se deras miner. De fick sådant som barn ska få: Adam fick en stor och vacker gunghäst som passade till det gamla huset. Den hade både sadel och tyglar och en man av riktigt tagel. Ingen fabriksjord gunghäst här inte! Vi hade hittat den på vinden, och bett en god vän restaurera den. Hästen var säkert från sjuttonhundratalet. Adam som var tio år kunde uppskatta den.

Hilda, som nyss fyllt tretton år, fick en riktig gitarr. Det hade hon önskat sig så länge, att vi inte ens tänkte på att söka efter något sjuttonhundratals-instrument åt henne. Det hade hon kanske inte glatt sig åt lika mycket som den nygjorda gitarren med rosenträ i botten för resonansens skull. Hilda började genast knäppa på gitarren. Adam satte sig på gunghästen. Den passade honom precis.

Elden sprakade i kakelugnen. Jag började berätta historier för de andra.

Där satt vi, uppfyllda av julmat, julfrid och julsagor, när det knackade på dörren. Halvt i sagovärlden var vi. Farfar gick till ytterdörren och öppnade. Ute på trappen till verandan hade vi ställt ett fat med risgrynsgröt. Kanske det var tomten som tackade för gröten.

Farfar kom tillbaka in. ”Ingen där”, sa han snopet.

”Var fatet tomt?” frågade någon.

Det hade farfar inte tänkt på. Nu tittade han ut en gång till. Vi hade gått ut, nyfikna som vi var, och stod tätt bakom honom. Ut i mörkret såg vi. Ingenting syntes, inte ens stjärnorna. Förhoppningsvis var det snö på gång. Farfar böjde sig ner, men innan han hann ta upp grötfatet för att se bättre, ropade Hilda och Adam:

”Tomt!”

I samma ögonblick hörde jag hur det knackade igen. Vi såg på varandra och sa som i kör:

”Det knackar!”

Det lät som om det kom från baksidan, den som vätte mot sjön, och en kall kåre letade sig in bakom nacken, i alla fall på mig. Hilda och Adam gick in utan att visa att de blivit skrämda. Vi andra kom efter.

”Ingen på verandan”, sa farfar, med skallrande tänder. ”Jag fryser”, påstod han för att dölja sin rädsla.

”Köksfarstun!” sa jag, så tyst att ingen hörde.

Alla utom jag gick tillbaka in i nedre salen. Snart hörde jag några spröda gitarrackord. Jag gick mot köksfarstun.

Det var genom köksfarstun Charlotta brukade komma in. Hon hade bott i kökskammaren. Där skulle nu Justus sova tillsammans med Adam. Hans fru, Lucia, skulle dela säng med Hilda. Precis som Charlotta krupit ihop med Harald.

Det var mörkt i farstun, men genom fönstret på dörren såg jag att något ännu mörkare stod utanför. Jag öppnade dörren och innan jag hann förstå vad det var, hörde jag:

”Har Harald inte kommit ännu?”

Jag kunde inte svara. Så många tankar kastade sig över mig. Charlotta, den vackra, i svart klänning med smal midja (hon hade säkert en korsett under) och långt svart hår. Harald löjtnanten, fortfarande stilig trots sina år. Sådana var de i boken jag läst.

”Är Harald inte här?” Rösterna var otåliga, och nu var jag helt säker på vem det var.

”Är det du ... Ni ... Charlotta?” sa jag. Inte trodde jag på det, men på julaftonen kan så mycket hända. Då måste jag ju hälsa henne på sjuttonhundredalsvis.

”Vem skulle det annars vara?” snäste rösten, och nu såg jag hennes bruna ögon som glänste liksom inifrån.

”Vad fin du ... äh ... Ni är!” stammade jag. I boken hade jag läst att folk inte duade varandra på sjuttonhundratalet.

”Jag skulle träffa Harald”, förklarade Charlotta. ”Vi brukar träffas varje julafton. Här, där vi hade vår bästa tid.”

”Men ...” Jag visste inte vad jag skulle säga. Jag tänkte, så här tvåhundrafyrtioåtta år sedan de gifte sig och ändå längre sedan hon dog, hur kunde hon se så där fräsch ut?

”Å, bucco!”

Ett uttryck från sjuttonhundratalet, som betydde ”dumbom”. Den boken jag läst var väldigt användbar. Jag blev först litet ställd, men förstod att hon läst mina tankar när hon fortsatte:

”Ett utseende är bara ett sken! Jag vill möta min älskade i min bästa gestalt!”

”Vänta här”, sa jag, ”han kommer nog. Jag ska säga till honom att ni är här, så fort jag ser honom.”

Jag antog att Harald också iklätt sig sin löjtnantsgestalt och knappast skulle uppträda i en liksvepnad, än mindre som ett skelett. Jag skulle säkert känna igen honom från boken.

Charlotta försvann i ett lätt moln i samma ögonblick som Hilda ropade inifrån nedre salen:

”Vem pratar du med, farmor?”

”Hustomten”, hittade jag på. ”Han var missnöjd med gröten.”

Hilda blev bekymrad, vi tog fram mer gröt ur frysen, den var inte frusen än, så det var lätt att värma den på spisen.

”En mandel också!” envisades Hilda, och så fick det bli.

Vi ställde ut en ny grötskål på verandan och tog in den tomma. Så fick Hilda ro. Adam sov redan och Justus och Lucia gjorde sig i ordning för att komma i säng.

Sakta stillnade elden i kakelugnen och vinterkylan kröp in genom springorna i fönstren, mellan timmerstockarna och under dörrarna. Som ett spöke smet den kalla luften över de höga trösklarna och lade sig över de nedsuttna kuddarna och den fläckiga duken. Jag orkade inte ordna till något. Jag samlade bara ihop de sista julklappspapperen och slängde in dem i kakelugnen. De sprakade upp i ett julfyrverkeri och jag satt ensam kvar och begrundade människans öde. Som en eld är ett människoliv. Det börjar sakta, så tar det fart och blossar upp för att sedan falna under en lång, utdragen tid. Jag var slocknande och farfar också. Det var tid för Justus och Lucia att ta över. Nya eldar skulle brinna både i kakelugnen och i andra kroppar.

Till slut kom också jag i säng. Farfar låg redan i sängen bredvid och snusade. Lugn som ett barn var han. Det vita håret låg som en gloria över hans huvud. Jag lyfte försiktigt på täcket. Han hade

den nya nattsärken på sig. Sakta lade jag över honom igen och kröp in i min kalla säng i mitt varma julnattlinne. I suset av ett stilla snöfall somnade jag. Det är något särskilt med att fira jul på landet, tänkte jag. Vi borde göra det oftare.

Det var nog över midnatt innan jag somnade. Den magiska tiden var över. Trodde jag. Vi skulle till julottan på morgonen. Numera var det julotta i mänsklig tid, klockan sju, inte klockan fyra. Men så fanns det inte heller några djur i ladugården.

Efter några timmar i sängen väcktes jag av ett brak. Nej förresten det var ett knak. Som om isen brustit i sjön. Sedan klafsande steg. Något rusade ut ur huset. Bara inte barnen eller någon annan vaknade.

Jag tog på julklappstoffsorna och smög försiktigt nedför trappan. Utanför köskammaren stod Hilda.

”Är du uppe?”

”Hörde du inte knaket?”

Jag tog henne i handen.

”Det var nog bara någon vedklabbe som ramlade i kakelugnen”.

Något måste jag hitta på. Jag hade sett att alla vedträn var utbrunna innan jag gick och lade mig. Nu klämde Hilda min hand litet extra.

”Det är inget farligt, farmor”, försäkrade hon.

Jag hade sett ner i golvet. Det var vått på golvet. Försiktigt böjde jag mig ner för att känna på det. Det var inte blod, som jag trott. Det var vanligt vatten. Underligt luktade det, unket, som instängt.

”Lillsjöödjuret”, föreslog Hilda lugnt.

Vi hade båda sett odjuret som bodde i Lillsjön, men då hade det varit sommar.

”Inte!” sa jag. ”Det var is på sjön, det såg jag”.

”Men knaket”, sa Hilda. ”På vintern är det han som härskar”, fortsatte hon och hennes ögon såg ut mot den osynliga Lillsjön. ”Han tycker inte om att bli störd.”

”Vi går i säng igen och sover”, manade jag. ”Det händer så mycket underligt på julnatten.”

Jag tänkte på Charlotta och Harald. Hade de träffats? Jag hade svikit mitt löfte. Jag hade inte väntat tills Harald kom, inte meddelat honom att Charlotta väntade. Harald hade inte kommit, inte medan jag varit vaken i alla fall. Hade Charlotta väntat förgäves? Hur var det med Lillsjöödjuret då? Hildas idéer var nog bara en återspeglning av allt hon läste. Jag glömde de våta spåren. Jag var för sömnig.

På morgonen öppnade vi dörren mot framsidan. Fatet med julgröt var tomt. På verandan fann alldeles för många spår. Det var omöjligt att säga om det var hustomten eller kråkor, katter eller

rentutav råttor som kalasat på gröten. Ett enda virrvarr av spår var det, fram och tillbaka till grötfatet. Längre ut än verandatrappan kunde vi inte se.

Jag och Hilda tittade på varandra, och jag gick till köksfarstun. Hon smög efter, jag visste det, men jag låtsades inte om det.

I farstun trampade jag på något som var kallt. Vad var det? Mörkt var det, och när jag försökte tända lampan gick det inte. Strömmen hade väl gått. Det hände ganska ofta.

Jag öppnade dörren till baksidan. Himlen var klar och blinkade bokstavligen med sina stjärnor. I stjärnljuset såg jag ett tunt vitt lager över marken, över allt, utom på några ställen. Där fanns det i stället en lång mörk sträng från dörren. Den förlorade sig ut i björkparken. Omöjligt att se vad det var. Jag knäade och kände på det mörka. Det var hårt och kallt. Som is.

Dörren gick igen väldigt fort när jag vände mig om. Hilda hade jag alldeles glömt, så jag höll på att ramla över henne. Jag lade pekfingret över läpparna, och hon nickade förstående. Vi gick till bilarna för att åka till julottan. Jag ville fråga Hilda vad hon trodde om den mörka strängen, men jag hann inte innan hon försvann in i bilen tillsammans med sina föräldrar. Vi åkte strax bakom dem. Lämnade huset tomt.

I kyrkan sjöng vi de härliga julsångerna, vi prisade solen och klockan hann bli nio innan den visade sig. Lågt över grantopparna gled en blek rundel när vi åkte tillbaka till timmerhuset igen. Alla i sina egna tankar.

Vi hade tänkt stanna på landet över julhelgen. Tillsammans skulle barn och vuxna koppla av, spela spel, sjunga och ha det skönt. Ute på landet ska man inte tänka som inne i stan. Ett sommarhus har sitt eget liv på vintern. Eller rättare sagt, det som är utanför huset. Det vill härska över trakten utan att bli stört.

När vi kom tillbaka, måste huset värmas upp igen. Kylan hade lagt en stillhet över verandan. Det tomma grötfatet gnistrade av sneda solstrålar som speglade sig i isen. Inomhus hade smöret stelnat och över resterna av frukosten hade en tunn hinna lagt sig, som för att hindra dem från att sprida sig. Vedträna var tjuriga. Farfar jobbade med att få igång elden. Jag gick ut till köksfarstun. I hemlighet, trodde jag.

Där, på baksidan, såg jag. I morgonljuset var det inte svårt att upptäcka att Harald hade kommit. Charlotta och han åkte nerför backen genom björkarna, mot Lillsjön. Alldeles tysta var de, ändå kände jag hur de skrattade. Jag tittade på den mörka strängen jag sett tidigare. Det var is, precis som jag trott. Hela vägen från farstudörren ner mot sjön låg en sträng med is. Det var den isen som Charlotta och Harald åkte kana på.

De hoppade av iskanan precis innan de kommit ner till sjön. Så stannade de ett tag och såg länge på varandra, sprang tillbaka upp och ställde sig på isen igen. Över Charlottas axlar hängde en pälscape, Harald hade en pälsväst över sin löjtnantsuniform och en tjock pälsmössa på huvudet. I hans mustascher hängde is som julgransdekorationer.

När de åkte ner igen tittade jag mot Lillsjön. I går hade den varit täckt med is. Nu i vinterljuset såg jag att det var en mörk fläck i den vita isytan. En vak.

”Titta på Lillsjöodjuret!” viskade Hilda. Jag hade inte märkt att hon smugit bakom mig.

Så hade jag aldrig sett Lillsjöodjuret förut. Det var som ett konstverk, virkat i vit spets. När de två älskande kommit till strandkanten, dansade Lillsjöodjuret i långa, graciösa rörelser över isen. Jag kände glädjen i kroppen, det smittande skrattet, lyckan att få vara fri och att få röra sig.

”Stäng dörren!” hörde jag farfars röst bakom mig. ”Jag får inte elden att ta sig med det där draget!”

Försiktigt stängde jag dörren bakom oss när vi gick in, Hilda och jag. Vi tecknade åt varandra: Ingenting skulle vi säga, ingen skulle få störa de julglada där ute. Ingen skulle få dela vår hemlighet. Våra kinder blev röda av värmen där inne, ändå längtade Hilda och jag ut igen. Vi ville se mera, vi ville dansa med Lillsjöodjuret. Otåligt lagade jag i ordning lunchen, fort kastade jag i mig maten. Jag ville ut innan det blev mörkt igen. Ut till Charlotta och Harald. Jag såg att Hilda hade lika bråttom.

”Kom Hilda!”, manade Adam efter maten. ”Vi gör en snögubbe, det finns nog med snö!”

Hilda bara skakade på huvudet, och jag sa:

”Hilda och jag går ut på baksidan.”

Ett sprött klingande av istappar som slår mot varandra nådde våra öron när vi öppnade dörren. Charlotta och Harald var kvar. De åkte på iskanan ner mot sjön, de gick upp mot huset igen, och varje gång de kom upp, kysste de varandra. I sjön dansade Lillsjöodjuret.

På framsidan skrattade Adam och hans mamma, jag ville ropa åt dem att vara tysta. Varje gång ett skratt skallade mot skogen, hände något med Lillsjöodjuret. Rörelserna blev häftigare, som otåliga, odjuret skvätte vatten omkring sig. Dropparna hängde kvar i luften ett tag och sjönk sedan ner i ett svagt klirr. Det var så vackert och jag hade blivit glad och lycklig, om inte något i Lillsjöodjuret hade skrämt mig. Om odjur kan rynka pannan, så var det en rynka jag såg. Ett mullrande ljud rullade upp mot mig, och isen på sjön sprack upp i en stor ränna. Det såg ut som om en fontän sprutade vatten, men när jag tittade noga efter var det odjurets svans. Den viftade häftigt fram och tillbaka.

Charlotta och Harald stannade och såg sig omkring. Allt skratt frös till is och hängde i luften som ett fruset vattenfall.

”Lillsjöodjuret!” viskade Hilda. ”Han är arg!” Hennes röst var inte förskräckt utan förvånad.

”Jag ska lugna honom!”

Hon försökte tränga sig förbi mig, men jag var fortfarande större och höll emot. Det kunde vara farligt.

Solen sjönk bakom skogen. Den röda solelden vandrade mellan grantopparna tills den försvann. Det blev allt svårare att se. Charlotta och Harald smälte ihop i dunklet, Lillsjöodjuret sjönk ner i sjön och syntes inte mer. Jag och Hilda gick in, fulla av tankar som vi inte kunde sätta ord på. Jo, jag visste att jag måste hindra Hilda från att gå ut. Vad hon tänkte på anade jag.

Tillsammans spelade vi alla något sällskapsspel, men vare sig jag eller Hilda var särskilt uppmärksamma. Efter ett tag bad Hilda:

”Ett papper och en sax!”

Det var en bra förströelse, tänkte jag och hämtade det hon önskade. Vi lämnade spelet. Hilda tog pappret, vek det konstfärdigt, och jag klippte. Med tape fäste vi ihop papper efter papper till en lång remsa av vitt papper med spetsmönster. Hilda svängde pappersremsan i luften och då såg alla vad det var: Lillsjöodjuret. Det var en vit drake med sirliga hål som slingrade sig svarta i luften.

Adam ryckte till, när han tittade i golvet nedanför pappersdraken, Lucias ögon blev stora och Justus rynkade pannan.

”Det är bara papper!” ville jag säga, men när jag såg ner i golvet såg jag: Stora våta fläckar låg där. Det droppade från pappersremsan.

Som styrda utifrån sprang vi till baksidan, vi tumlade om varandra när vi öppnade dörren och plötsligt låg vi i en hög ovanpå varandra. Under var något halt. Det var mörkt. Vi såg ingenting, men vi kände: sakta gled vi ner för iskanan. Justus ropade:

”Vi är på väg mot Lillsjön!” Hans röst var liten, som ett barns.

”Vi borde sätta mer kläder på oss”, sa Lucia som förgäves försökte ställa sig upp på kanan.

Farfar var den enda som stod kvar i dörren. Han skrattade och sa:

”Jultokiga är ni!”

Det var han som ägde Lillsjötorp. Egentligen var det honom som Lillsjöodjuret var ute efter. Men han hade stadiga fötter på jorden.

Jag ville ropa åt honom att inte stänga dörren. Det enda ljus vi hade kom från köksfarstun. Det blänkte i iskanan, jag såg Adams röda näsa och Hildas näve, hårt knuten om pappersdraken. Den måste hon släppa! Annars skulle den dra ner oss i sjön.

”Släpp taget om draken!” ropade jag.

”Jag kan inte!” Hilda nästan grät.

Hon och jag och Adam gled ner mot sjön, bakom Justus och Lucia.

”Vi rullar av!” föreslog Justus och drog i Lucia.

Båda ramlade i snön utanför kanan. Justus slog armen runt en av björkarna i björkparken, och så ställde han sig upp. Han drog upp Lucia, det såg jag fast det var så mörkt. Björkarnas vita näver lyste upp dunklet. Om jag fick tag i en björk kanske jag kunde hejda farten, tänkte jag.

Farfar stod fortfarande i dörren. Något osynligt drog Hilda, Adam och mig obönhörligt ner mot sjön. Jag såg inte om Lillsjöodjuret var kvar i vattnet, men Hilda ropade:

”Min drake vill hälsa på Lillsjöodjuret!”

”Nej!” sa jag. Jag ville skaka henne. Hon var som förtrollad.

”Hilda.” Jag tänkte övertala henne lugnt. ”Nu är det du som är hjältinnan i sagan. Du ska rädda oss från Lillsjöodjuret!”

Hon såg på mig som om jag var tokig.

”Det här är väl ingen fantasy-historia heller!” skrattade hon. Samtidigt mörknade hennes ögon. Det var som om hon förstod.

Vi fick alltmer fart. Här ner mot sjön var backen brantare. På somrarna brukade kossor beta här. Nu var det en issträng som ledde rätt ner i en vak. Jag förstod först nu att Lillsjöodjuret hade gjort iskanan upp till huset redan under natten. Då, när vi hörde knaket. Varför han gjort den hade jag inte fattat. Till att börja med hade jag trott att det var för Harald och Charlotta, men nu ...

”Vi borde inte ha kommit hit till jul. Det är för sent att ångra nu. Ett sommarhus har sitt eget liv på vintern.” Det hann jag tänka medan vi gled mot sjön utan någon återvändo.

Jag tog Hildas hand och försökte rycka loss den från pappersdraken. Då fastnade min hand där också.

”Hoppa av!” ropade jag åt Adam, men han lydde förstås inte.

Justus och Lucia kom springande bredvid oss. Jag satt fast i Hilda med vänster hand, så jag sträckte ut min högra hand för att Justus skulle stoppa oss. I stället ramlade han omkull och följde med oss på iskanan. Som tur var hade Adam inte velat att någon skulle hålla i honom. Nu kunde Lucia få tag i Adam, och med ett ryck fick hon honom av kanan. Jag, Hilda och Justus satt som fastlimmade vid varandra. Det var som om pappersdraken drog oss ner mot Lillsjöodjuret. Det gick fortare nerför backen, mot sjön och vaken.

Att inte farfar gjorde någonting! Att han bara stod där i dörren och stirrade! Hann jag tänka innan jag förstod att han visst gjorde något. Han var på väg. Nu hade han gått in från dörren, men lämnat den öppen.

”Farfar klarar allt!” försäkrade jag, och då var vi bara några meter från den sista branten ner mot sjön. ”Vassen stoppar oss nog”, lugnade jag mig.

Men jag visste att vassen hade vissnat till hösten och nu låg nerklämd under isen. Stillade jag någon annans oro? Kanske det.

”Charlotta! Harald!” ropade jag.

Det gamla kärleksparet kunde väl rädda oss! Men de var redan borta. Upplösta i mörkret var de. Julnatten var förbi, den natt som de kunde vara tillsammans. Juldagen hade kommit och gått i glädje. Vad brydde sig de döda om levande människor, de hade ju varandra.

Ett ljus kom hoppande vid sidan av oss. Jag såg det i ögonvrån. Jag försökte vända mig för att se, men det gick inte. Ljuset kom förbi oss, det närmade sig pappersdraken. Så flammade pappret upp och Hilda skrek till:

”Aj!”

Ingenting drog längre i oss. Våra händer var fria. Alldeles vid kanten av vaken var vi. Kunde vi gå på isen?

”Sätt handen i snön!” ropade farfar åt Hilda.

Av pappersdraken fanns bara litet sot i snön. Farfar stod på stranden. Hans hand hade sjunkit ner efter det långa och precisa kastet. Bredvid Hilda låg ett pyrande vedträ. Det skulle snart äta sig genom isen.

”Skynda innan isen smälter!” Farfars röst var spänd som en pilbåge.

Justus tog sig över isen i några långa språng och Hilda var på stranden innan någon såg hur det gick till. Bara jag var kvar. Isen låg vit på sjön. Framför mig glimmade vattnet till och speglade den glödande vedklubben. Jag kunde inte vända blicken från vaken. Lillsjöodjuret ville bli kvitt oss. Om han inte fick alla kunde han åtminstone ta mig. Jag undrade om han inte skulle komma upp och titta på mig åtminstone. Jag ville så gärna se honom.

Farfar ropade, Hilda skrek. Jag stod och tittade ner i vattenspegeln som blev allt mörkare allteftersom glöden försvann ur vedträet.

Då kom Charlotta upp ur vaken. Hon såg ut som när hon dränkte sig själv. Våt och blek, med röda, söndergråtna ögon. Utan att jag visste hur det gick till skjutsades jag in mot stranden. Farfar tog tag i mig och höll mig stadigt om hela kroppen.

”Flicka lilla, vad tänkte du på?” Han skakade mig.

Till Charlotta bakom mig sa han högtidligt:

”Ni ska ha stort tack!”

Lillsjöodjuret skulle få ha sjön för sig själv. Lugn och ro skulle han ha, hela vintern. Våta och kalla packade vi. Inte kunde vi sova på Lillsjötorp en natt till. Tysta åkte vi hem en dag för tidigt. Det var långt till sommaren. Då skulle Hildas brännsår vara läkt.

Vi åkte aldrig mer till Lillsjötorp någon jul.